

тамъ! Но кой знае може бы еще преди залъзването на елѣнцието ще сторѣж или може да пожелаѣж да сторѣж сжщитѣ тѣзи погрѣшкы за които сега осѣщамъ толкози срамъ и ужасъ. О горчива побѣдо! О похвалы! които не могж да търпѣж, и които сж люты укороенія за безуміето ми!

Когато той тѣж скърбѣше, Несторъ и Филоктитъ додохж да го намѣрихж. Несторъ искаше да му представи обидата която бѣ сторилъ; но мѣдритѣ този старецъ позна тосъ часъ раскаяніето на младия момѣкъ, и обърнж строгитѣ си мѣмранія въ сладостны думы за да го утѣши въ отчаяніето му.

Съюзнитѣ владѣтели, въспрѣны отъ тѣзи распрѣя, не са рѣшавахж да вървѣжтъ противъ непріятеля преди да примирѣжтъ Телѣмаха съ Фаланта и съ Иппія. Сѣкый часъ са бояхж да не бы тарентинскитѣ войскы нападнѣжтъ на стотѣ млади Критяны които бѣхж послѣдовали Телѣмаха въ тѣзи война: сичко бѣше въ смущеніе поради погрѣшката на едного Телѣмаха; и Телѣмахъ който гледаше толкози настоящи злины и толкози опасности за бѣдѣщето, на които той бѣ причина, предаваше са на найгорчива скърбъ. Сичкитѣ владѣтели бѣхж въ крайно недоумѣніе: тѣ не смѣяхж да поведѣжтъ войската, отъ страхъ да не бы въ пѣтя Телѣмаховитѣ Критяны и Фалантовитѣ Тарентинцы са сбѣжтъ едны съ другы, когато едва гы удържахж въ етана дѣто гы присматрахж добрѣ отъ близо. Несторъ и Фалантъ идяхж и отивахж безпрестанно отъ чадѣра на Телѣмаха въ този на непримиримаго Фаланта, който дышаше страшно отмѣствяванѣ. Усладителното краснорѣчіе на Нестора и вліяніето на великаго Филоктита не можахж да укротѣжтъ онуй свирѣпо сѣрце, безпрестанно раздражняно отъ яростнитѣ думы на брата му Иппія. Телѣмахъ бѣше много покротѣжъ отъ Фаланта, но изнуренъ отъ скърбъ която нищо не можаше да изглади.

Когато владѣтелитѣ са намѣрвахж въ таквози безпокойствіе сичката войска бѣ смутена. Сичкитѣ станъ приличаше на единъ домъ потѣнѣлъ въ рыданія поради изгубването на бащата на челядѣта, подпорката на сичкитѣ си ближни и сладката надѣжда на внуцитѣ си.

Въ тѣзи безредица и въ туй смущеніе на войската